

ע"פ 642/22 - פלוני נגד מדינת ישראל

בית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים פליליים

ע"פ 642/22

לפני: כבוד השופטת ע' ברון
כבוד השופט י' אלרון
כבוד השופט א' שטיין

המערער: פלוני

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי ירושלים
ב-ת"פ 15842-11-20 מיום 23.12.2021 שניתן על
ידי השופטת חגית מאק-קלמנוביץ

תאריך הישיבה: כ"ה בניסן התשפ"ב (26.04.2022)

בשם המערער: עו"ד ויסאמ עראף

בשם המשיבה: עו"ד יצחק פרדמן

בשם שירות המבחן למבוגרים: גב' ברכה וייס

פסק-דין

עמוד 1

השופט י' אלרון:

1. בית המשפט המחוזי בירושלים (השופטת ח' מאק-קלמנוביץ) הרשיע בת"פ 15842-11-20 את המערער על פי הודאתו במסגרת הסדר טיעון, בשורה ארוכה של עבירות נשק ותחמושת, ובעבירות של פציעה בנסיבות מחמירות, שיבוש מהלכי משפט, איומים ועבירות נוספות.

בהתחשב בחומרת וטיב העבירות בהן הורשע; במגמת ההחמרה בענישה בגין עבירות מסוג זה; בעברו הפלילי המכביד עד מאוד הכולל עבירות ביטחון אלימות ורכוש בגין ריצה מאסרים בעבר; המלצת שירות המבחן בעניינו ושיקולים נוספים – נגזרו על המערער 6 שנות מאסר בפועל בגין עבירות הנשק, ושנתיים מאסר בפועל בגין עבירות אלימות בהן הורשע – אשר ירוצו מחציתן בחופף ומחציתן במצטבר. עוד הופעל עונש מאסר מותנה שהושת על המערער בהליך קודם, כך שסך הכול המערער ירצה עונש מאסר בפועל של 7 שנים ו-3.5 חודשים.

בנוסף, גזר בית המשפט על המערער 8 חודשי מאסר על תנאי, לבל יעבור עבירות נשק או אלימות מסוג "פשע", למשך 3 שנים, וכן קנס כספי.

2. הערעור שלפנינו מופנה כלפי רכיב עונש המאסר בפועל שנגזר על המערער. נטען, כי בית המשפט המחוזי לא שקלל כראוי את העובדה שעבירות הנשק בהן הורשע הן "עבירות נגזרות" ולא מעשים "הנמצאים בליבת העבירה", וכי לא העניק את המשקל הראוי לגילו הצעיר של המערער בעת ביצוע המעשים ולמסגרת החברתית בה גדל. המערער מוסיף וטוען, בין היתר, ביחס למדיניות הענישה הנוהגת; סיכויי שיקומו; ולפער שבין העונש שהוטל עליו לעונש שהוטל על גיסו שהורשע גם הוא במסגרת אותו כתב אישום מתוקן (אם כי באישומים שונים בחלקם) – וסבור כי בכל אלו יש כדי להצדיק הקלה בעונשו.

מנגד, בדיון שנערך לפנינו, המשיבה הדגישה אתעברו הפלילי של המערער ועמדה על כרכי המעשים מושא כתב האישום דנן, ואף בוצעו בעוד תלוי ועומד נגדו עונש מאסר מותנה. עבר פלילי מכביד זה, לצד שיקולים נוספים אותם מנה בית המשפט המחוזי, יש בהם כדי להצדיק לשיטתה את הפער שבין עונשו של המערער לעונש שנגזר על גיסו. עוד הפנתה המשיבה למדיניות הענישה הנוהגת, וטענה כי נוכח עבירות הנשק שבהן הורשע, עונש מאסר בפועל בן 6 שנים הוא מוצדק. עוד הפנתה לחומרת העבירות הנוספות בהן המערער הורשע ובכלל זה לחפיפת חלק מהעונש בן השנתיים שהושת בגינו, כך שחציו ירוצה בחופף וחציו במצטבר.

3. דין הערעור להידחות. כתב האישום המתוקן שבעובדותיו המערער הורשע, גדוש במעשים חמורים המצביעים על זלזול של ממש בשורה ארוכה של אינטרסים מוגנים, ו"מעורבות עמוקה ... בעסקי הנשק ועסקאות בנשק", כלשון בית המשפט המחוזי. בתמצית שבתמצית ייאמר, כי הוא כולל פריצה לרכב וגניבת נשק מתוכו, החזקת אקדח ותחמושת, ירי באוויר בנשק מסוג M-16 באזור מגורים, קשירת קשר לסחר בנשק, ניסיון סחר בנשק, "זימון" נשקים לצרכי סכסוך אלים בין משפחות, ועוד. לכך יש להוסיף, אירוע נוסף הנכלל בכתב האישום המתוקן, בו המערער דקר אדם מספר פעמים במסגרת ניסיונו למנוע איתור חשודים בשוד.

מגמת ההחמרה בענישה בגין עבירות מסוג זהבאה לידי ביטוי בשורת פסקי דין (ראו בין היתר: ע"פ 4406/19 מדינת ישראל נ'

סובח (5.11.2019); ע"פ 1695/22 מדינת ישראל נ' גנאים (29.3.2022); ע"פ 8869/21 מדינת ישראל נ' קואסמה (13.3.2022). במקרה אחר ציינתי:

"רבות דובר ונכתב על השימוש הנרחב שנעשה בחברה בישראל בכלל ובמגזר הערבי בפרט, בנשק בלתי חוקי. חדשות לבקרים אנו עדים לתוצאותיו ההרסניות בדמות גרימת נזקים בגוף ובנפש לאזרחים תמימים, ופגיעה ממשית בביטחונם האישי וברווחתם. לא פעם עמד בית משפט זה על הצורך בענישה מרתיעה ומחמירה על מנת למגר תופעה זו" (ע"פ 4456/21 מדינת ישראל נ' אבו עבסה, פסקה 15 (23.1.2022)).

בהתחשב בכך, עונשו של המערער בגין עבירות הנשק השונות בהן הורשע הולם את חומרת מעשיו ונסיבות העניין, וודאי שאינו חמור באופן המצדיק את התערבות ערכאת הערעור. לא כל שכן, בהתחשב בעבירות האלימות החמורה שגם בה הורשע, כמצוין לעיל.

4. לא מצאתי ממש אף בטיעוניו הנוספים של הסנגור, שביקש בכל זאת לשכנע כי נסיבותיו של המערער ושיקולי אחדות בענישה מצדיקים הקלה בעונשו. זאת מששיקולים אלו באו לידי ביטוי כנדרש בגזר דינו של בית המשפט המחוזי, ובשים לב להלכה לפיה ערכאת הערעור אינה נוטה להתערב בחומרת העונש שנגזר על ידי הערכאה הדיונית, אלא במקרים חריגים בהם ניכרת סטייה קיצונית ובולטת ממדיניות הענישה המקובלת בנסיבות דומות(ראו מני רבים: ע"פ 201/20 ליברטי נ' מדינת ישראל, פסקה 24 (3.2.2022)).

5. אשר על כן, יש לדחות את הערעור.

ניתן היום, כ"ז בניסן התשפ"ב (28.4.2022).

ש ו פ ט

ש ו פ ט

ש ו פ ט